

Marcel Crok op Schiphol © Marco Okhuizen

Wierd peilt de stemming: 'Klimaatverandering is een religie'

Wierd Duk 10-06-17, Algemeen Dagblad

‘De mens draagt schuld aan de opwarming van de aarde’. Wie twijfel zaait over dit credo, komt in de problemen, merken klimaatsceptici.

Filmmaker Marijn Poels (41) noemt zichzelf een ‘linkse’ jongen met hart voor het milieu. Zijn wereldbeeld kantelde toen hij zich verdiepte in het leven van boeren in het Oosten van Duitsland. Onder druk van Europese regelgeving zetten die agrariërs fors gesubsidieerde windmolens op hun land. Energie ‘oogsten’ levert hen meer op dan het verbouwen van voedsel.

Poels komt zelf uit een boerendorp in Limburg. Hem gaat het lot van de landbouw aan het hart. Doordat boeren van hun eigenlijke arbeid niet meer kunnen rondkomen en noodgedwongen overstappen op het leveren van windenergie verdwijnt een hele wereld, concludeert Poels in zijn recente [documentaire](#) ‘The Uncertainty Has Settled’.

In een zoektocht van anderhalf uur be vraagt de documentairemaker de aanname dat de mens afscheid moet nemen van fossiele brandstoffen om zo de opwarming van de aarde af te remmen. Prachtig is Poels’ groeiende verbazing als hij, op bezoek bij gerenommeerde wetenschappers - onder wie de inmiddels 93-jarige wis- en natuurkundige Freeman Dyson – begrijpt dat dit verhaal zo niet klopt. „Die klimaathysterie blijkt vooral een hype van politici en lobbyisten,” zegt Poels. „Onder wetenschappers bestaat er geen echte consensus.”

Inhoudelijk zaait mijn verhaal te veel verwarring bij het publiek, zeggen festivalorganisatoren" (Documentairemaker Marijn Poels)

IJstijd

Dyson en ook Piers Corbyn (de broer van Labour-leider Jeremy) - die doodleuk een nieuwe ijstijd aankondigt - beweren dat de modellen die worden gebruikt om het klimaat te voorspellen ondeugdelijk zijn: de resultaten komen domweg niet overeen met de werkelijkheid. Zo pakten de afgelopen dertig jaar kouder uit dan de modellen hadden voorzien. „En wat heeft Dyson, een éminence grise die boven alle partijen staat, nou te verliezen?” vraagt Poels zich af.

De documentaire zou aanleiding kunnen zijn voor een diepgaand debat over ‘climate change’, over Donald Trump die zich terugtrekt uit het Parijs-klimaatakkoord (volgens Poels terecht) en over een groene ‘multinational’ als Greenpeace, die dankzij de klimaathype ruime fondsen weet aan te boren. Maar Poels, die in Berlijn woont, loopt tegen een muur op. „Ik heb tientallen films gemaakt over sociale- en mensenrechten-thema’s in ontwikkelingslanden en daarmee internationale prijzen gewonnen. Maar ik krijg nu de ene na de andere afzegging van festivals.”

Wat is er aan de hand? Poels: „Zolang ik voor eigen parochie preek, ben ik welkom. Maar nu ik een kritisch geluid laat horen, durven ze kennelijk het risico niet aan. Volgens festivalorganisatoren en wetenschapsjournalisten is mijn film heel mooi gemaakt, maar inhoudelijk zaait mijn verhaal te veel verwarring, zeggen ze. Helemaal nu klimaatverandering door het populisme al onder druk zou staan. Een Nederlandse journalist vond mijn film zelfs ‘onverantwoordelijk’.”

Lees door onder de video

<https://youtu.be/-aAwmpdIgk>

Religie

Poels had het wellicht kunnen zien aankomen. Van de 52 klimaatalarmisten die hij benaderde, waren slechts twee bereid om met hem te praten. Een geleerde uit Potsdam stuurde hem zelfs een afwijzing, vergezeld van een handleiding voor journalisten ‘hoe om te gaan met klimaatsceptici’. Poels, verbluft: „Klimaatverandering blijkt een heuse religie te zijn. Deze ervaring heeft mijn ogen geopend. Ik ben en blijf links, maar ik beseft nu dat in mijn eigen, linkse wereld regelrechte taboes bestaan. En dat mensen enorm agressief kunnen reageren als je hun waarheid ter discussie stelt.”

Klimaatpublicist Marcel Crok (46) loopt tegen dezelfde problemen aan. Nadat hij keer op keer zijn twijfels uitte over de mate waarin de aarde door CO₂ uitstoot zal opwarmen, droogde het aantal schrijfpodochten op. „Redacties weigeren mijn stukken. Terwijl er niemand in Nederland is die meer weet over het klimaat dan ik.” Hoewel klimaatalarmisten benadrukken dat 97 procent van de wetenschappers het erover eens is dat de mens schuld is aan de opwarming van de aarde, is dit volgens Crok nog altijd ‘een open vraag’.

„Ik ben een rationele, pragmatische bèta, ken alle ins en outs van dit dossier, met de mensen van het KNMI kan ik gelijkwaardig debatteren, maar ik krijg sinds ik dit beweer geen brood meer op de plank. Terwijl de bewijsvoering flinterdun is in die duizenden rapporten, waarin gedaan wordt alsof er consensus bestaat dat klimaatverandering een groot probleem zal worden.”

Redacties weigeren mijn stukken. Terwijl er niemand in Nederland is die meer weet over het klimaat dan ik.” (Klimaatpublicist Marcel Crok)

Wereld redden

Hoe is dit mogelijk? „Het klimaatdebat is volledig ideologisch gedreven,” zegt Crok. De politiek – denk aan Al Gore - heeft het klimaat enorm beïnvloed en feitelijk gegijzeld: ‘Het staat mooi om de wereld te redden’. En inmiddels worden aan het klimaatprobleem kapitalen verdiend. De ‘groene industrie’ is een miljarden business.

Donald Trump heeft hét symbool van deze internationale beweging, het klimaat-akkoord van Parijs, aangevallen, zegt Crok. „Daarom reageert iedereen zo emotioneel. Hoewel de effecten van Parijs, ondanks de miljarden die de uitvoering ervan kost, minimaal zijn: een vermindering van de opwarming met 0,05 procent in 2100. De Amerikanen hebben hun CO₂ uitstoot in de afgelopen trouwens al met 15 procent verminderd. Niet dankzij het klimaatbeleid van Obama, maar door het gebruik van schaliegas.”

Crok erkent dat CO₂ een rol speelt bij de opwarming van de aarde. „Maar veel geringer dan men ons wil doen geloven. Ik voorzie dan ook veel minder opwarming dan de modellen van het IPCC ([Intergovernmental Panel on Climate Change](#) – red.) voorspellen. Er is geen trend in extremen zoals tornado’s, overstromingen of droogte. Dat erkent het IPCC ook, maar dat schreeuwen ze gewoon niet van de daken want dat is veel te positief. Aan de andere kant: dat

CO2 ook positieve effecten heeft, zoals de vergroening van de aarde en een hogere vruchtbaarheid van de grond - dus hogere landbouwopbrengsten – dat verhaal hoor je nooit.”

Over vijftig tot honderd jaar zullen we met verwondering terugkijken op deze alarmistische periode, verwacht Crok. „Je ziet nu al langzaam het idee ontstaan dat er een verhaal achter het officiële verhaal schuilgaat. Maar het wordt pas interessant als thorium doorbreekt als alternatieve energie voor kerncentrales. Dát is de toekomst. Hoe gaan duurzaamheidsorganisaties als Urgenda en een fondsenwervende multinational – want zo noem ik ze - als Greenpeace daarop reageren?”

Kerst

Marijn Poels kwam op zijn documentaire-onderwerp tijdens bezoeken aan zijn schoonouders in het landelijke Saksen-Anhalt, in de voormalige DDR. Hij behandelt in zijn film, die hij zelf bekostigde, behalve de ruime subsidies die energieboeren binnenhalen ook de schaduwkant van de rigoreuze klimaatpolitiek (‘Energiewende’) in Duitsland. Duitse burgers moeten miljarden aan overheidssubsidies voor duurzame energie ophoesten: sinds 2000 maar liefst 520 miljard euro tot aan 2025. Dit betekent per huishouden met vier kinderen 25.000 euro, berekende de Universiteit Düsseldorf. Gevolg: inmiddels kunnen honderdduizenden huishoudens de stroomrekening niet meer betalen. ‘Energiearmut’, zo wordt deze situatie genoemd. Poels: „In Saksen-Anhalt zag ik mensen Kerst vieren bij kaarslicht omdat de stroom voor hen te duur is. Dat kan toch niet de bedoeling zijn?”

Desondanks volhardt de Duitse regering in die radicale overgang naar duurzame energie. Marcel Crok: „De Duitsers voelen zich wegens de oorlog altijd schuldig en willen niemand tot last zijn. Zij denken: onze industrie vervuult de rest van de wereld, laten we dat stoppen. Het is een vorm van utopisch denken.”

Wie van dit utopisme afwijkt, krijgt het niet zelden zwaar te verduren. Crok: „Voor mij is het sappelen, ik leef letterlijk van de wind.” En het kan veel erger. In Amerika werd onlangs het huis van een klimaatscepticus beschoten. „Dat was het eerste teken van geweld tegen een klimaatcriticus,” zegt Crok. „Dat kan er dus gebeuren met mensen die de utopie in de weg staan.”